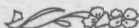

Že mogoče. A če je jokal, je jokal zavoljo Lojzikega jagnjeta. V duši pa je bil vendarle vesel, da je bolj ljubil svojo sestro kakor pa svoje jagnje.
Vsak bratec ni tak.

Kancijan.

Radovednost.

Gospoda penzionista Radoznalec in Vsevedec sta se ustavila pred Fišerjevo hišo, kjer je nabita reklamna deska z lepaki in raznimi oglasi.

»No, kaj bo danes novega?« je menil Radoznalec in z vso skrbljivostjo iskal novic in zanimivosti.

»Nič posebnega,« je sodil njegov prijatelj in se zdolgočasen zamaknil v razglas o neki dražbi, ki ga je bil že prejšnje dni trikrat prečital in ga je v resnici zelo malo zanimal. »Dražba se vrši v četrtek ob treh,« je opomnil Radoznalcu gladko in tekoče, ko si je bil že dodobra zapamtil stavek za stavkom.

»Kaj bi tisto!« je zavrnil oni in pokazal na majhen oglasni list, popisane z okornimi, drobnimi črkami. »Sem poglej! Stanovanje se oddaja.«

»Kje, kje?« se je začudil Vsevedec, ki ga še oddaleč ni brigala oddaja stanovanj. Trudoma se je sklonil in razbiral novico, ki je še ni bil doslej videl.

»Pa glej spaka!« se je jezil tovariš in natikal očali. »Kako se to bere? Prisojna ulica — in številke ni mogoče razložiti.«

»Številka? Hm, 14 bo to!« je menil Vsevedec.

»Nak, ne bo 14! Jaz pravim, to se bere: številka 17. Tako nerodno pisanje dajo ljudje izpod rok!«

»Kako vendar!« je vztrajal oni. »Jaz prav dobro vidim, da je 14.«

Radoznalec ni mogel pritrditi njegovemu prepričanju in je kažoč tiščal svoj debeli prst pod številko. »Natančno poglej! Ta vijuga vendar ne bo pomenila četverke.«

Tudi Vsevedec, dolg, obilen človek, se je zbog tega važnega prepora še bolj sključil k oglasu. »Kakopak!« je potrdil. »14 se to bere in amen je amen.«

»Viž ga!« je ugovarjal in silil nasprotnik. Nastavil je svoje očali skoro čisto do papirja. »Tvoj amen ne drži nič, razumeš...«

Takrat je prišla mimo stara gospodinja Nepotrebnica in pristopila. »Je že spet kaj novega?« je povprašala radovedno in veselo.

»Dober dan! O ravno prav!« je vzkliknil Vsevedec. »Ravno prav. Prosim, kako vi berete to-le številko?«

Gospa Nepotrebnica si je dala vso stvar natančno razložiti, potem je menila: »Torej iščete novo stanovanje, gospod Vsevedec?«

»Kaj še! Samo toliko, da vem... Na stare dni se ne bom selil. Kakor rečeno, vsa tale reč me sicer zelo malo briga, ampak toliko, da vem. Na primer, če me kdo povpraša... lahko se zgodi. No, torej, kako se bere?«

Nepotrebnica se je zatopila v nerazrešno pisanje in izrazila prepričanje, da je številka jako podobna devetici, pa tudi četverki, oziroma celo sedmici... Začelo se je pretresovanje okoliščin in vneto dokazovanje na vse plati.

Ljudje, ki so hodili mimo, so se neodločni ozirali na trojico, ki je tako pozorno razbirala zaženetni oglas. Prva se je ustavila kuharica, ki se je vračala s trga. »Gotovo so se spet podražila živila!« se je

opravičila sama sebi in se primaknila k zidu in plakatom. Koj zatem se je ustavila poleg nje tudi njena prijateljica.

»Ali kaj vidiš?« je vprašala svojo znanko.

»Nič. Ampak nekaj mora biti.«

In obe sta potrpežljivo čakali, da ujameta novico. Zgled vleče. Čez nekaj časa se je drenjala že cela kopica ljudi pred Fišerjevo hišo. Moški in ženske, stari in mladi in vmes so se rinjali otroci. »Ne-kaj mora biti!« so se tolažili radovedneži, gledali in poslušali.

»Kaj je pravzaprav?« je hitela poizvedovati gospa Sitnica, ki je imela nesrečo, da je prišla med zadnjimi in ni mogla razločiti nobene črke. K sreči je takoj spoznala gospa Radoznalca, ki je z Vsevedcem in Nepotrebnico vred še vedno stal v ospredju in študiral zanimivo številko. »O dober dan, gospod!« je poklicala glasno in pričakovanjapolno. »Vi ste že prebrali? Srečni! Jaz pa ne morem naprej... Kaj se je pravzaprav zgodilo?«

Takrat se je streznila trojica pred plakatom, ki se še vedno ni mogla zediniti.

»A, nič posebnega!« je uslužno in nekoliko v zadregi zatrdil Radoznalec. »Stanovanje z dvema sobama in s kuhinjo se ponuja v najem. Sicer nič posebnega.«

»Nič posebnega?« se je neverno začudila gospa Sitnica. »A tako, tako? Čudno, da ni nič posebnega.« Nerada in nepotolažena se je odstranila in se še parkrat ozrla nazaj...

»Menda res ne bo nič,« so spoznali tudi drugi številni radovedneži in razočarani so odhiteli kolikor mogoče neopazno po svojih potih...

Ta šmentana radovednost!

Jože Plot.

